

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Člověk v tísni, o. p. s.**, se sídlem Šafaříkova 24, Praha 2, zastoupeného Mgr. Davidem Valouchem, advokátem se sídlem Šafaříkova 24, Praha 2, proti žalovanému: **Plzeňské městské dopravní podniky, a. s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 12, Plzeň, zastoupenému Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2011, bez čísla jednacího, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2013, čj. 30 A 8/2012 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce dne 31. 10. 2011 požádal žalovaného o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“ nebo „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a to konkrétně o poskytnutí „*textu smlouvy/smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi žalovaným a advokátní kanceláří/kancelářemi za účelem správy pohledávek*“. Přitom odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 57/2006. Dovedl z nich, že žalovaný je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., neboť naplňuje znaky veřejné instituce.

[2] Žalovaný přípisem ze dne 29. 11. 2011 žalobci sdělil, že jeho žádosti nelze vyhovět, neboť požadovaná smlouva je dle § 17 obchodního zákoníku předmětem obchodního tajemství mezi žalovaným a advokátní kanceláří. Dále uvedl, že není povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., resp. veřejnou institucí. Aby tomu tak bylo, musel by plnit výlučně veřejné účely stanovené zákonem. Tak tomu není: veřejný účel tu není stanoven zákonem, podnik provozuje podnikatelskou činnost čistě soukromoprávního charakteru.

[3] Žalobce proti uvedenému přípisu (v němž spatřoval rozhodnutí o odmítnutí žádosti v materiálním smyslu) podal odvolání ze dne 6. 12. 2011. Namítl, že podle ustálené judikatury se povinnost poskytovat informace vztahuje i na obchodní společnosti, pokud u nich převažují znaky svědčící o jejich veřejné povaze a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 114/2011 ve věci Dopravního podniku hl. m. Prahy.

[4] Současně namítl, že v dané věci nebylo možno žádost odmítnout ani s odkazem na obchodní tajemství, neboť bylo nutno nejprve zkoumat, zda požadované informace definici obchodního tajemství naplňují; tuto argumentaci opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 33/2006 a § 9 odst. 2 a § 15 odst. 2. zákona č. 106/1999 Sb.

[5] Žalovaný přípisem ze dne 23. 12. 2011 sdělil žalobci, že jeho odvolání „*je nedůvodné a na rozhodnutí o odmítnutí žádosti je trváno*“, a to proto, že za prvé žalovaný není povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale je svébytnou obchodní společností; za druhé texty platných smluv uzavřených s advokátní kanceláří za účelem vymáhání a správy pohledávek, včetně dodatků, jsou předmětem obchodního tajemství, protože obsahují informace, které musí zůstat utajeny a zveřejnění by způsobilo žalovanému majetkovou i nemajetkovou újmu; za třetí smluvní advokátní kanceláři není vypláceno žádné peněžité plnění, ani poskytovány finanční prostředky z veřejných rozpočtů.

II.

[6] Žalobce žalobou podanou Krajskému soudu v Plzni napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2011 i postup jemu předcházející. Tvrdil, že došlo k odmítnutí žádosti o poskytnutí požadovaných informací v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. i ustálenou judikaturou, na kterou poukázal již v žádosti a v odvolání [3], včetně navazujících rozhodnutí soudů, kdy za veřejnou instituci je považováno i Letiště Praha nebo společnost ČEZ. Za veřejnou instituci může být považován i soukromý subjekt, převažují-li u něj znaky svědčící jeho veřejné povaze. Žalovaný je zřízen za účelem zajištění veřejné dopravy v Plzni, zakladatelem této společnosti je město Plzeň, jeho majetková účast je 100 %, město Plzeň pak každoročně dotuje žalovaného z veřejných rozpočtů (dle údajů ve výročních zprávách žalovaného).

[7] Za chybné - jako v odvolání - považoval žalobce i odmítnutí žádosti proto, že smlouvy představují obchodní tajemství.

[8] I třetí důvod žalobce považoval za nepravdivý: pokud advokátní kancelář vymáhá pohledávky žalovaného soudně (popř. v rozhodčím řízení) lze předpokládat, že tuto činnost vykonává podnikatelsky za odměnu, nikoli bezúplatně, tedy za odměnu poskytovanou žalovaným z prostředků, které mu jsou převážně poskytovány městem, tedy z veřejných prostředků.

[9] Krajský soud žalobě vyhověl rozsudkem napadeným kasační stížností, a obě již zmíněná rozhodnutí žalovaného výrokem I. zrušil. Výrokem II. nařídil žalovanému poskytnout ve vymezeném rozsahu informace, ke konkrétní smlouvě a jejím dodatkům. (Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na ně na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje).

III.

[10] Žalovaný (stěžovatel) v kasační stížnosti podané proti rozsudku krajského soudu namítl, že závěr soudu spočívá na nesprávných skutkových zjištěních a na nesprávném právním posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.].

[11] Konkrétně tvrdí, že není tzv. veřejnou institucí a tudíž ani povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, „*neboť by jinak musel výlučně plnit veřejné účely stanovené zákonem*“. Je nutno rozlišovat informační povinnost podle zákona o zadávání veřejných zakázek (kterou plní beze zbytku), a zákona o svobodném přístupu k informacím. Podřazení soukromoprávního subjektu pod druhý z uvedených zákonů považuje za okolnost, která by mohla být zneužita ostatními soutěžiteli na relevantním trhu. Jako dopravce poskytuje služby na území města Plzně a v okolí. Město Plzeň, které je jediným akcionářem, financuje dopravu prostřednictvím tzv. úhrady prokazatelné ztráty. To však nemůže být důvodem, aby se žalovaný choval jako subjekt veřejné správy.

[12] Podřazením žalovaného pod veřejnou instituci dochází k příliš extenzivnímu výkladu tohoto pojmu a rozšíření povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., protože žadatelem může být každý, a tedy i konkurenční subjekt; žádost se může týkat rozmanitých informací včetně obchodních smluv a povinný se tak dostává do značné nevýhody s možným negativním dopadem na jeho hospodářské výsledky.

[13] Stěžovatel má za to, že definiční znaky „veřejné instituce“ dovozované na základě platného práva, odborné nauky a soudní judikatury musí být naplněny kumulativně. Veřejná instituce musí být vykonavatelem veřejné správy. I podle definičních znaků vymezených Ústavním soudem je pod tímto pojmem nutno rozumět veřejný ústav a veřejný podnik, veřejné fondy a veřejné nadace, popř. státní podnik. Ústavní soud však zpochybnil možnost analogického rozšíření okruhu povinných subjektů o obchodní společnosti.

[14] Stěžovatel dále tvrdí, že soud nesprávně interpretoval omezující ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, protože advokátní kanceláři zabývající se vymáháním a správou pohledávek není vypláceno žádné peněžité plnění ani nejsou poskytovány finanční prostředky z veřejných rozpočtů, požadované informace se tak týkají podnikatelské činnosti čistě soukromoprávního charakteru. Žalovaný neposkytuje advokátní kanceláři žádné finanční plnění.

[15] Žalobce ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

IV.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami,

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Krajský soud správně především shrnul relevantní závěry judikatury k pojmu veřejná instituce ve smyslu § 2 odst. 1 uvedeného zákona, aby následně posoudil, zda je aplikace uvedeného ustanovení na místě v případě stěžovatele.

[19] Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku [3], z něhož vycházel i krajský soud v dané věci, s podrobnou argumentací vyložil, že „*Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“.

[20] Klíčovými rozhodnutími, v nichž podal výklad zmiňovaných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím Ústavní soud, jsou nálezy ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, a ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (státní podnik Letiště Praha). V posléze uvedeném nálezu mimo jiné konstatoval, že je třeba „*reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické*“. Za relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, Ústavní soud označil:

- a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu);
- b) hledisko osoby zřizovatele (tedy zda je zřizovatelem instituce stát či nikoli);
- c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli);
- d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce;
- e) veřejný nebo soukromý účel instituce.

[21] V daném případě pak Ústavní soud shledal, že posuzovaný subjekt představuje veřejnou instituci.

[22] Ústavní soud vyslovil své závěry v citovaném nálezu na půdorysu případu, v němž se jednalo o posouzení povahy státního podniku. Nejvyšší správní soud v navazující judikatuře (viz zejména rozsudek ze dne 29. 5. 2008, čj. 8 As 57/2006-67) vztáhnul jeho obecnější argumentaci rovněž na instituce, jejichž zřizovateli (a těmi, kdož vytvářejí jejich orgány a vykonávají nad nimi dohled) jsou územní samosprávné celky a jejich orgány. Vyšel přitom z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií (resp. od státu v širším slova smyslu). Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoliv však již k druhé. Opačný, restriktivní výklad by totiž mohl vést „k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v

důsledku prostého zakládání společností soukromého práva“. Lze ještě dodat, že Nejvyšší správní soud v citované věci dovodil, že společnost FC Hradec Králové, a. s., jejímž zakladatelem a jediným akcionářem je statutární město Hradec Králové, představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[23] K tomu lze poukázat také na rozsudky Nejvyššího správního soudu z nedávné doby (ze dne 6. 10. 2009, čj. 2 Ans 4/2009 - 93, a ze dne 15. 10. 2010, čj. 2 Ans 7/2010 - 175). Na právní argumentaci v nich obsaženou lze v plném rozsahu také odkázat.

[24] Tyto úvahy plně odpovídají tomu, že spolu s rozsáhlejšími právy a možnostmi je spojena i větší míra odpovědnosti a povinností, a to i v případě subjektů soukromého práva. Tato míra odpovědnosti je tím vyšší, čím těsnější je přímé nebo nepřímé propojení takových subjektů se státem a veřejnými financemi, ale také tím vyšší, čím více jsou schopny zasahovat do práv jiných osob, a to zejména do práv základních.

[25] Lze tak shrnout, že z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá souhrn kritérií, které je třeba posuzovat při rozhodování o tom, zda určitý subjekt představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (způsob vzniku, hledisko osoby zřizovatele, subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány posuzované instituce, existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce, veřejný nebo soukromý účel instituce). U daného subjektu přitom nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech těchto znacích, postačí převaha znaků typických pro veřejnou instituci.

[26] Krajský soud do svého rozsudku uvedené závěry pro posouzení právní otázky převzal a neshledal důvod se od nich odchýlit. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci rovněž nemá důvod ke změně vyslovených závěrů. Námitka stěžovatele, že soudy zastávané výklad pojmu veřejné instituce je příliš extenzivní, a že tedy překračuje záměr zákonodárce a rámec zákonné úpravy, není důvodná. Zákonodárce při přijímání zákona o svobodném přístupu k informacím vyšel z principu otevřenosti veřejné správy (v protikladu k principu důvěrnosti) a jak okruh povinných subjektů, tak rozsah informací, které mají příslušné subjekty povinnost poskytovat, koncipoval velice široce. Zákonodárce ostatně v novelizaci zákona o svobodném přístupu k informacím (zákonem č. 61/2006 Sb.) dokonce ještě rozšířil okruh povinných osob vymezených v jeho § 2 odst. 1. Lze sice připustit, že některým subjektům, které mají formu soukromoprávní společnosti, může v praxi dodržování postupů předepsaných uvedeným zákonem činit potíže, to však není důvodem k tomu, aby poskytování informací odmítaly. Může to však být podnět pro zákonodárce, aby procedury přizpůsobil tomu, že podle nich musejí postupovat i zmiňované subjekty.

[27] Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že definiční znaky vymezené Ústavním soudem jako znaky relevantní pro určení, zda jde o instituci veřejnou či soukromou, musí být naplněny současně všechny (kumulativně). Z rozhodnutí Ústavního soudu, jak i správně konstatoval ve svém rozsudku krajský soud, takový požadavek neplyne. Naopak je zcela zřejmé, že Ústavní soud výslovně požadoval při posouzení povahy instituce zkoumat, které znaky převažují, jak je již uvedeno v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu [3], který uzavřel, že „*U daného subjektu přitom nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech těchto znacích, postačí převaha znaků typických pro veřejnou instituci.*“

[28] Dovolává-li se stěžovatel nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 s tím, že nálezu zpochybnil možnost rozšíření okruhu povinných subjektů o obchodní společnosti, Nejvyšší správní soud již v rozsudku [3], s odkazem na závěry rozsudku osmého senátu Nejvyššího správního soudu [1] (na který žalobce v dané věci odkazoval již v samotné žádosti o informace z 31. 10. 2011) uvedl základní důvody, které vedly k odmítnutí restriktivního výkladu pojmu veřejná instituce, jak je shora uvedeno. K argumentaci obdobné, obsahem nikoli rozsahem, argumentaci stěžovatele, že by pod tento pojem měly být zařazeny toliko instituce „výlučně plnící veřejné účely“, resp. vykonávající veřejnou správu zaujal Nejvyšší správní soud závěr již v rozsudcích druhého senátu [23]; závěry posledně uvedeného rozsudku jsou rovněž aprobovány rozsudkem [3], z něhož krajský soud vycházel, a stranám sporu jsou známy. Stěžovatel v daném případě žádnou novou právně relevantní oponenturu nevznáší, soud proto považuje za nadbytečné v tomto rozsudku opakovat již vyslovené. Obecnou obavu žalobce ze zneužití přístupu k informacím ostatními soutěžiteli soud proto nesdílí, vzhledem k omezením práva na informace zákonem č. 106/1999 Sb. stanoveným (např. právě pro případ obchodního tajemství).

[29] Náhled stěžovatele, že není „*institucí (výlučně) plnící veřejné účely stanovené zákonem*“ se mýlí s právní úpravou zákona č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících (účinného od 1. 7. 2010), neboť je doloženo (a stěžovatel to nepopírá), že podle této právní úpravy, popř. předchozí právní úpravy je mu poskytována městem Plzní úhrada prokazatelné ztráty tj. finanční kompenzace, a to právě za jím poskytované veřejné služby v přepravě cestujících (provozování veřejné městské linkové osobní dopravy).

[30] Krajský soud v napadeném rozsudku (str. 10 a násl.) přistoupil k aplikaci popsaných kritérií na žalobce (stěžovatele) a dospěl k závěru, že v případě žalovaného nepochybně převažují znaky typické pro veřejnou instituci. Stěžovatel je sice akciovou společností založenou na základě soukromoprávních úkonů upravených obchodním zákoníkem, v procesu zakládání však dle krajského soudu byly přítomny i veřejnoprávní prvky. Dle Stanov byl žalovaný založen zakladatelskou listinou bez výzvy k upsání akcií, a to na základě usnesení zastupitelstva města Plzně č. 199 ze dne 4. 11. 1997. O převaze veřejnoprávních prvků neměl krajský soud pochybnost ani u dalších tří kritérií - zřizovatelem(zakladatelem) stěžovatele bylo statutární město Plzeň (tj. územní samosprávný celek), které je jeho jediným akcionářem (majetková účast 100%). Město Plzeň jako jediný akcionář představuje orgán stěžovatele žalovaného (vykonává působnost valné hromady), jednak má rozhodující vliv na vytváření dalších orgánů, jak krajský soud uvedl konkrétním odkazem na aktuální výpis obchodního rejstříku a příslušné články Stanov. Současně krajský soud uvedl, že také může vykonávat dohled nad činností stěžovatele. Nejedná se sice o výkon vrchnostenské kontroly, ale o dohled prostřednictvím oprávnění upravených obchodním zákoníkem, nicméně i takovou formu dohledu lze pro nynější účely podřadit pod dohled ze strany veřejnoprávní korporace (i dle rozsudku NSS zmíněného na počátku odůvodnění [1]). Konečně i k pátému kritériu - účel založení instituce, krajský soud uvedl, že jakkoli má v obchodním rejstříku žalovaný zapsanu jako předmět podnikání řadu činností, je patrné, že jeho hlavní činnost spočívá v provozování (zajišťování) veřejné osobní dopravy; totéž plyne i z preambule Stanov. Zajišťování dopravních potřeb občanů pak lze považovat za činnost směřující k naplnění základní funkce obce jako veřejnoprávní korporace dle § 2 odst. 2 zákona o obcích č. 128/2000 Sb. S

ohledem na charakter veřejné dopravy, její potřebu a význam je na ni nahlíženo jako na veřejný statek - účel založení žalovaného je tedy veřejné povahy.

[31] Nejvyšší správní soud se s uvedeným hodnocením provedeným krajským soudem ztotožňuje.

[32] Namítá-li stěžovatel, že neplní „výlučně“ veřejné účely stanovené zákonem, je k tomu vhodné doplnit, že převažující činností tj. základním předmětem činnosti stěžovatele je provozování veřejné osobní dopravy. Veřejná doprava je veřejným statkem. Jistá míra ingerence státu (či územních samosprávných celků) je tu běžná. To ostatně konstatoval také Ústavní soud v nálezu zmíněném v úvodu [1] ve vztahu ke státnímu podniku Letiště Praha. Ústavní soud akcentoval, že při posuzování kritéria veřejného účelu je podstatné, zda je veřejný účel danou institucí naplňován materiálně. Realita fungování městské dopravy zpravidla spočívá na dominantním provozovateli veřejné osobní dopravy (ve větších městech linek tramvají i autobusových linek apod.). Dle výpisu z obchodního rejstříku stěžovatel je provozovatelem mj. dráhy tramvajové a dráhy trolejbusové na území města Plzně na konkrétních linkách, současně provozuje i autobusové linky (výroční zpráva 2011). Z výročních zpráv stěžovatele (povinně zveřejňovaných) plyne, jak krajský soud uvedl, že „žalobci je poskytována úhrada prokazatelné ztráty. Za roky 2009, 2010 a 2011 byla žalovanému každoročně vyplácena finanční kompenzace, vždy přesahující 55 % výnosů společnosti Z rozpočtu města Plzně na rok 2012 a 2013 plyne, že kompenzace v absolutních číslech je ještě vyšší. Nejedná se tedy o marginální podíl výkonu formou veřejné služby v přepravě cestujících.

[33] Obrana žalobce, že plní informační povinnosti podle zákona o zadávání veřejných zakázek, není důvodná. Poskytnutí požadované informace nelze odmítnout s poukazem na § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, protože zákon o veřejných zakázkách není zvláštním zákonem ve smyslu uvedeného ustanovení. Tím může být pouze zákon, který obsahuje komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která dostatečným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace a stanoví mj. prostředky právní obrany žadatelům o informace (srov. také Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2010. Praha: Linde, str. 46). Zákon o veřejných zakázkách takovou komplexní úpravu neobsahuje (na rozdíl od např. zákona č. 123/1998 Sb., o poskytování informací o životním prostředí).

[34] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s krajským soudem konstatuje, že v případě stěžovatele nepochybně převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že neposkytuje advokátní kanceláři žádné finanční plnění z veřejných rozpočtů.

[36] Obdobnou argumentaci žalovaný uvedl již v řízení před krajským soudem, ve vyjádření k žalobě pod bodem 3. Tomuto bodu v tomto vyjádření předcházela námitka 2., že požadované informace jsou předmětem obchodního tajemství, kterou kasační stížnost nepřejala. Krajský soud ve výroku II., jímž nařídil informace poskytnout, konkrétně vymezil rozsah, v jakém tak má žalovaný učinit a odepřel tím (omezil tím) právo na informace žalobce v rozsahu, který shledal obchodním tajemstvím. Toto vymezení žalovaný v kasační stížnosti konkrétně nezpochybňuje, a jak plyne z napadeného

rozsudku, žalovaný ani v předložených listinách soudu neoznačil žádné finanční částky, které by představovaly obchodní tajemství, a jež by ve Smlouvě popř. dodatcích byly obsaženy.

[37] Obecnou výhradu, že krajský soud „*nesprávně interpretoval omezující ustanovení zákona*“, tak Nejvyšší správní soud musí odmítnout. Smysl výhrady lze spatřovat v tom, že má žalovaný za to, že jako soukromoprávní subjekt není povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, protože ve Smlouvě není ujednání o konkrétní finanční částce, resp. není žádná poskytována z „veřejných prostředků“. Těto námitce nelze přisvědčit. Jednak je nesporné, že žalovaný je příjemcem „veřejných prostředků“ ve formě úhrady prokazatelné ztráty (finanční kompenzace) poskytované městem. Vykonával-li by správu pohledávek, včetně jejich vymáhání sám (svými zaměstnanci), staly by se úspěšně vymožené dlužné úhrady s příslušenstvím jeho příjmem (oproti tomu by měl i výdaje na správu pohledávek). Je jistě povolán k tomu provést finanční rozvahu, zda hospodárnější bude správu a vymáhání pohledávek zadat odlišnému subjektu, který své náklady na tyto služby uspokojí např. až z vymožených částek (či ve výši určitého procenta). Z hlediska práva na informace a transparentního přístupu k nakládání s prostředky pocházejícími z veřejných zdrojů, je právě i hospodárnost jejich využití (účelnost vynaložení nákladů) rozhodná. Způsob, jakým je v případě smluvního partnerovi při obstarání vymáhání pohledávek poskytováno protiplnění, tak není rozhodný.

IV.

[38] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se ke kasační stížnosti nevyjádřil, na jeho straně důvodně vynaložené náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly a náhrada nákladů řízení mu proto přiznána nebyla. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu